

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 355/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s., P., zastúpenej advokátom Mgr. T. Č., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 189/2011 z 28. februára 2012 v časti jeho výroku o trovách konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. T. Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 189/2011 z

28. februára 2012 v časti jeho výroku o trovách konania (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola odporcom (v 25. rade) v konaní o žalobe žalobcov (spolu 89 žalobcov) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom Okresným súdom Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 160/08 a v odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 16 Co 12/2009.

Žalobcovia (okrem žalobcov v 71. a 72. rade) podali dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 16 Co 12/2009 z 18. marca 2010, ktorého prípustnosť odôvodňovali podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), teda vadou konania spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie žalobcov z dôvodu neprípustnosti a o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol tak, že *„Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“* Najvyšší súd v časti odôvodnenia napadnutého uznesenia k výroku o trovách konania uviedol: *„O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy niektorých žalovaných, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením ich zástupcov k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.“*

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu v časti jeho výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcov a sťažovateľky. Porušenie označeného základného práva vidí sťažovateľka v nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu v namietanej časti a v ich ústavnej nekonformnosti a k tomu v sťažnosti uviedla:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky založil svoju argumentáciu na ustanoveniach § 146 ods. 1 písm. c) per analogiam a ods. 2 O. s. p.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. nemá nikto z účastníkov právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené. Odsek 2 uvedeného paragrafu následne ustanovuje výnimku v prípade, ak niektorý z účastníkov zastavenie konania zaviniť. Konštantná judikatúra všeobecných súdov pritom považuje späťvzatie žaloby žalobcom (resp. späťvzatie opravného prostriedku tým, kto ho podal) za zavinenie zastavenia konania (porov. napr. R 49/1993, R 72/1995). Judikatúra ďalej dovodila, že zastaveniu konania je na roveň postavené odmietnutie žaloby (opravného prostriedku), keďže v jednom i v druhom prípade je dôvodom daného vybavenia veci neexistencia resp. zánik podmienok konania o žalobe (opravnom prostriedku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však v napadnutom uznesení odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania inak, a to tak, že trovy vynaložené na vyjadrenie k neprípustnému opravnému prostriedku nie sú trovami účelne vynaloženými na bránenie práva. Otázka účelnosti vynaložených trov je však otázka, v ktorej – zjednodušene povedané – ide o „druhý krok“ pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Súd totiž musí v „prvom kroku“ najskôr (abstraktne) posúdiť, či určitý účastník vôbec má alebo nemá nárok na náhradu trov a až keď zistí, že účastník by mal v abstraktnej rovine nárok na náhradu trov, musí v „druhom kroku“ posúdiť jednotlivé položky uplatnených trov z pohľadu ich účelnosti.

Ustanovenie § 146 O. s. p., na ktoré sa odvoláva Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom uznesení, sa týka onoho „prvého kroku“. Onen druhý krok, teda posúdenie jednotlivých položiek uplatnených trov, upravuje § 142 ods. 1 O. s. p., ktorý treba primerane použiť aj pri rozhodovaní o účelnosti vynaložených trov nielen pri úspechu vo veci samej, ale aj v ostatných prípadoch. Je neprípustné a z pohľadu zrozumiteľnosti a presvedčivosti odôvodnenia neakceptovateľné zmiešavať uvedené dva kroky a odôvodňovať jeden druhým.

Z vyššie uvedeného plynie, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní vyvodil z § 146 ods. 1 písm. c) a ods. 2 O. s. p. záver, ktorý z neho za žiadnych okolností nevyplýva, a naopak, nepoužil pri svojom rozhodovaní to ustanovenie, ktoré ním riešenú otázku „účelnosti vynaložených trov“ skutočne upravuje... To platí bez ohľadu na to, či samotný výrok, ku ktorému sa Najvyšší súd Slovenskej republiky dopracoval, je v konečnom dôsledku správny, teda či by sa za použitia správnej právnej normy a jej

správnej interpretácie dospelo k rovnakému výroku. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia patrí účastníkovi konania bez ohľadu na konečnú správnosť výroku...

Odhladnuc od použitia zjavne nesprávnych právnych noriem, Najvyšší súd Slovenskej republiky založil svoj výrok o nepriznaní náhrady trov konania v podstate na úvahe, že trovy vynaložené na vyjadrenie k procesné neprípustnému dovolaniu nemôžu byť účelne vynaloženými trovami...

Výslovne možno úvodom poukázať na to, že problematikou náhrady trov konania za vyjadrenie k opravnému prostriedku, na ktoré bol účastník súdom vyzvaný, už riešil Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 454/2010). V tomto rozhodnutí Ústavný súd Slovenskej republiky formuloval záver, podľa ktorého „ak všeobecný súd v občianskom súdnom konaní navrhovateľovi nariadi, aby sa vyjadril k odvolaniu odporcu, a tento mu požadované vyjadrenie predloží, ide o súčasť prípravy rozhodnutia vo veci, ktorý úkon je všeobecný súd povinný zohľadniť pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania, aj keď bolo neskôr na základe späťvzatia odvolania zastavené“. Vzhľadom na to, že situácia odmietnutia opravného prostriedku a zastavenia konania o ňom sa z procesného hľadiska od seba líšia len minimálne, a samotné všeobecné súdy aplikujú normy vzťahujúce sa na jednu z týchto procesných situácií analogicky aj na druhú procesnú situáciu (viď odôvodnenie napadnutého uznesenia), sú tieto závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnom rozsahu prenositeľné aj na prípady odmietnutia opravného prostriedku potom, čo bol druhý účastník vyzvaný na vyjadrenie k nemu. Keďže sťažovateľ bol na vyjadrenie k odvolaniu vyzvaný výzvou súdu prvého stupňa z 20. júna 2011, sú tieto závery rovnako použiteľné aj v prejednávanej veci.

Vo všeobecnosti však možno uviesť, že zmyslom vyjadrenia druhej strany k opravným prostriedkom je zaručenie rovnosti zbraní účastníkov konania vyvoditeľnej z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ak v opravnom prostriedku predstavuje jeden z účastníkov svoje argumenty proti rozhodnutiu súdu, ktoré vyznieva (priamo či nepriamo) v prospech druhého účastníka, má tento druhý účastník právo predostrieť súdu svoje odpovede na tieto argumenty. Úlohou súdu je následne argumenty oboch strán zvážiť a v odôvodnení svojho rozhodnutie na ne primerane reagovať. Úlohou práva na náhradu trov konania spojených s prezentovaním týchto argumentov je zabezpečiť, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku

platenia trov konania. Náhrada trov konania tak zabezpečuje efektívnu (skutočnú) rovnosť zbraní účastníkov na oboch stranách súdneho konania.

Bolo by preto teoreticky možné súhlasiť s názorom, že v prípade opravných prostriedkov, ktoré budú odmietnuté (bez ich vecného prejednaní), nie je účelné vyjadrovať sa k argumentom v nich uvedených. Ak totiž odmietnutie bez vecného prejednaní znamená, že súd sa nebude zaoberať meritórnymi argumentami uvedenými v opravnom prostriedku, potom možno uznať, že pre rovnosť zbraní nie je potrebné, aby poznal protiargumenty druhej strany, keďže týmito sa rovnako nebude môcť zaoberať.

Uvedené závery však neplatia v prípade dovolania založeného výlučne na ustanovení § 237 O. s. p. Ustanovenie tohto paragrafu je totiž výnimočné tým, že prípustnosť dovolania je tu podmienená jeho dôvodnosťou...

- ak dovolací súd zistí, že vada tvrdená dovolaní je v konaní daná, je dovolanie prípustné podľa § 237 O. s. p., zároveň však dovolací súd musí dovolaniu vyhovieť (či už zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu), pretože je automaticky dôvodné (§ 242 ods. 1 druhá veta a § 242 ods. 1 a 2 O. s. p.);

- ak dovolací súd tvrdenú vadu nezistí, potom je dovolanie v zmysle vyššie uvedeného automaticky neprípustné, a dovolací súd ho odmietne [§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 písm. c) O. s. p.]...

Odmietnutie dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 237 O. s. p., je tak špecifickým prípadom meritórneho rozhodnutia (vo veci samej) ohľadom otázky, či tvrdená vada v konaní vznikla alebo nie. Dovolací súd totiž v takom prípade meritórne skúma napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, z pohľadu výskytu tvrdenej vady. Preto aj druhý účastník (protistrana dovolateľa) vo vyjadrení k takému dovolaniu predkladá meritórne protiargumenty, prečo k dovolateľom tvrdenej vade v konaní nedošlo. Úspech jeho protiargumentov sa ale prejaví práve v podobe odmietnutia dovolania dovolateľa, nie v podobe jeho zamietnutia. Preto treba v takom prípade aj o náhrade trov konania rozhodovať rovnako ako pri meritórnom rozhodovaní vo veci samej.

Pre druhého účastníka (protistranu dovolateľa) nie je predvídateľné, či sa dovolací súd stotožní s tvrdením dovolateľa o výskyte vady podľa § 237 O. s. p., teda, či dovolanie dovolateľa podľa § 237 O. s. p. bude prípustné. Názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak reálne tlačí tohto účastníka do dvoch extrémnych pozícií: buď svoje právo na vyjadrenie k dovolaniu uplatní, predloží svoje protiargumenty, avšak ak aj budú tieto

protiargumenty úspešné a dovolanie odmietnuté, bude si svoje trovy znášať sám; ak sa chce vyhnúť znášaniu trov, bude musieť upustiť od realizácie svojho práva na vyjadrenie k dovolaniu s tým dôsledkom, že dovolací súd nebude mať pri rozhodovaní k dispozícii jeho protiargumenty a nebude sa musieť s nimi vyjadriť. Ústavnú neprijateľnosť prvého dôsledku (znášanie trov zo svojho) odmietol Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom náleze III. ÚS 454/2010, pretože by to znamenalo, že účastník konania utrpel materiálnu ujmu len preto, že zákonným spôsobom uplatňoval svoje základné právo.

Podľa názoru sťažovateľa je ale z rovnakých dôvodov neprípustný taký postup všeobecného súdu, ktorý vedie k tomu, že účastník z obavy pred možnou materiálnou ujmovou neuplatní svoje základné právo, pretože aj v prípade, že v jeho uplatnení bude úspešný, náhradu trov konania nedosiahne. Vo výsledku totiž takýto výklad príslušných noriem o náhrade trov konania vedie k tomu, že úspešní dovolatelia, ktorí podali dovolanie len z dôvodu § 237 O. s. p., budú mať v zásade v prípade úspechu vždy nárok na náhradu trov konania, avšak úspešné protistrany takých dovolateľov nebudú mať na náhradu trov nárok nikdy, pretože ich úspech sa vždy prejaví len v podobe odmietnutia dovolania dovolateľa. Ak preto všeobecný súd vyložil príslušné ustanovenia O. s. p. o náhrade trov konania takýmto spôsobom, je jeho výklad z pohľadu práva na súdnu ochranu nezlučiteľný s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavne nekonformný. Navyše, takýto výklad, keď jeden z účastníkov v pozícii dovolateľa môže kalkulovať so šancou na náhradu trov konania pri úspechu svojho dovolania, druhý účastník si ale môže byť istý, že ani v prípade úspechu svojich argumentov náhradu trov konania nedosiahne, podľa názoru sťažovateľa vo svojich dôsledkoch spôsobuje nerovnosť účastníkov konania a je v priamom rozpore aj s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci dovolatelia založili prípustnosť svojho dovolania na výskyte vady odňatia možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.]. Výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v napadnutom uznesení aplikovať ustanovenia O. s. p. o náhrade trov konania tak, že vyjadrenie k takému dovolaniu zo strany sťažovateľa nepovažoval za úkon potrebný na bránenie práva a trovy s ním spojené nepovažoval za účelné trovy (zrejme v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p.), je takýto výklad nezlučiteľný s Ústavou Slovenskej republiky a napadnutým uznesením tak bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Len nad rámec vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že vyššie uvedená je rozhodovacia prax je typická pre 6. senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (naposledy napr. 6 Cdo 89/2012, 6 Cdo 94/2012, 6 Cdo 193/2011) a ojedinele 1. senát (porov. 1 Cdo 141/2009). Iné senáty – pokiaľ je to z verejne dostupných informácií možné zistiť – aplikujú, pokiaľ bol podaný návrh na priznanie náhrady trov a trovy vznikli, postup presne opačný (naposledy – prierezovo – napr. 2 Cdo 218/2011, 3 Cdo 89/2011, 4 Cdo 77/2011, 5 Cdo 244/2011)...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2012 sp. zn. 6 Cdo 189/2011 vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi sťažovateľom (žalovaným v 25. rade) a žalobcami bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2012 sp. zn. 6 Cdo 189/2011 sa vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi sťažovateľom (žalovaným v 25. rade) a žalobcami zrušuje a vec sa v rozsahu zrušenia vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania o sťažnosti v sume 323,50 €... do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu do rúk Mgr. Tomáša Čermáka, advokáta.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalobcov pre neprípustnosť, a to v časti jeho výroku o trovách konania medzi žalobcami a sťažovateľkou. Podstatou argumentácie sťažovateľky je nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil nepriznanie trov dovolacieho konania sťažovateľke (nepriznal jej trovy za vyjadrenie k dovolaniu žalobcov, pozn.) a s nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia v tejto časti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľka v prvom rade namieta nesprávne právne závery najvyššieho súdu v časti jeho rozhodovania o trovách dovolacieho konania, keď jej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania za vyjadrenie k dovolaniu podaného žalobcami.

Podľa sťažovateľky najvyšší súd jednak neprávne aplikoval § 146 ods. 1 OSP na daný prípad a zároveň jeho závery považuje za rozporné aj z dôvodu, že pri analogickej aplikácii tohto ustanovenia nebol dôvod na posudzovanie účelnosti trov, napriek tomu najvyšší súd účelnosť trov posudzoval a nepriznanie trov v ďalšom dôvodil ich neúčelnosťou.

Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že iné senáty najvyššieho súdu rozhodujú o trovách dovolacieho konania v prípade jeho odmietnutia pre neprípustnosť ako o trovách konania vo veci samej podľa § 142 ods. 1 OSP a neúspešného dovolateľa zaväzujú na náhradu trov konania protistrany v konaní a pritom vyjadrenie protistrany učené na výzvu súdu k podanému dovolaniu [ktorého prípustnosť je odvodzovaná z § 237 písm. f) OSP] považujú za trovy účelne vynaložené.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia v časti výroku o trovách konania, ktoré sú dostatočne odôvodnené a najvyšší súd k nim dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd v tejto súvislosti navyše pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Pokiaľ najvyšší súd v danom prípade analogicky aplikajúc § 146 ods. 1 OSP nepriznal sťažovateľke náhradu trov konania a súčasne dôvodil neúčelnosťou trov konania sťažovateľky, ústavný súd pripúšťa, že dôvodenie neúčelnosťou trov je pri aplikácii tohto ustanovenia rozporné. Avšak tento nedostatok v odôvodnení záverov najvyššieho súdu vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách dovolacieho konania nie je možné hodnotiť ako nedostatok dosahujúci taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by odôvodňoval zásah ústavného súdu.

Pokiaľ ide o odlišné právny závery iných senátov najvyššieho súdu, ktoré v obdobných prípadoch aplikujú § 142 ods. 1 OSP pri rozhodovaní o trovách konania pri neprípustnosti dovolania, ústavný súd konštatuje, že právny poriadok Slovenskej republiky upravuje mechanizmus zabezpečujúci koherentnosť judikatúry v § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie je jeho úlohou zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označeným základným právom sťažovateľky, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2012